

Lønningslove og sige: her er Bevist for, at der ikke kan gives mindre Løn; og naar man vil have en bevægelig Lønningslov, vil man møde os med den Indvending, at en saadan vil være forbunden med store Banskelligheder. Naar man kommer med en Gagelov, saa siger jeg ikke: jeg raader ikke til at gaae ind paa den; men jeg siger, at den Gagelov, som er os forelagt, svarer ikke i nogen Henseende til det, vi have kunnet vente; eller til det, vi have begjært, og lad os saa hellere bære Byrden, Ubehageligheden af en Dyrtdslov endnu et Aar end gaae ind paa en Gagelov, fremtbungen under en Dyrtd og bestemt til at skulle være fast. Det, man gaaer løs paa ved den Gagelov, man her giver, er at holde fast paa to Ting: den ene er et Embedsmaskineri, som ikke passer og svarer til de Forandringer, der i Virkeligheden ere foregaaede her ved Salget af en Mængde Gods, og som i det Hele taget ikke svarer til den Forskjel, som der maa være paa en Bestyrelse i en Tid, hvor, saa at sige, Repræsentationen laa i Embedsclassen, og en Bestyrelse i en Tid, hvor den offentlige Control ligger i selve Folket gjennem Folkets Repræsentanter, og hvor man saaledes er langt sikkrere paa at faae sine Arbejdere seet paa Tingene end før. Forskjellen er stor og maa afprøge og affpeile sig i en forandret Administration. Det er Dieblittet nu, at vi fra Regjeringens og Rigsdagens Side maae see at komme til Enighed derom. Regjeringen siger: giv os Penge, at vi kunne betale godt, og vi sige: viis os, at disse Penge ere nødvendige, førend vi give dem; det er det, der ligger for. Jeg siger: lad os arbejde Lønningsloven igjennem fra, hvad jeg kunde kalde, det objective Standpunkt; lad os see, om Regjeringen kan løse de forskjellige Opgaver, som foreligge; men lad os være fattede paa, at det ikke kan skee i dette Møde, og derfor være fattede paa at opbringe de Midler, som behøves til et Dvergangsjaar. Jeg vil endog saa gaae meget videre; jeg vil sige, at, dersom det er Regjeringen om at gjøre, at Repræsentationen bliver fuldkommen fri ligeoverfor disse Love, saa er Veien den at foreslaae, at den Lov, som bestaaer, vedbliver at være i Kraft. Kommer Gageloven saa

igjennem, kan den indeholde saadanne Bestemmelser, at den kan træde istedetfor den anden, og kommer den ikke igjennem, er der ingen Banskellighed forbunden dermed, og under Behandlingen af den er man saa hverken trykket i den ene eller den anden Retning; hverken er man trykket, fordi man vil gjerne møde Regjeringen og sikkre Embedsmændene Indtægt, og heller ikke er man trykket, fordi man skal være tilfreds med de Oplysninger og Anordninger, som man ikke paa nogen Maade kan gaae ind paa.

Jeg har fremsat disse Par Punkter og holder mig overbevist om, at, naar Loven kommer til anden Behandling, ville de komme under meget alvorlig Overvejelse, og dersom vi kunne komme til Enighed om dem, navnlig paa den Maade, jeg her har nævnt, saa er det upaatvivlelig af alle de foreliggende Lønningslove den, man lettest kan komme til at føre igjennem, fordi den giver det mindst farlige Exempel.

Lindberg: Jeg vil tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede sidste Taler, Rigsdagsmanden fra Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), angaaende disse Godsforvaltere. Igaar talte han nemlig om, at man skulde see at faae Amtsforvalterne affskaffede som overflødige Embedsmænd, og i Dag foreslaaer han at overdrage Godsforvalternes Bestilling til Amtsforvalterne. Det forekommer mig, der er en saa klar Modsigelse deri, at man vel skal vogte sig for ubetinget at følge den Billedning, han giver.

Tscherning: Turde jeg blot sige et enkelt Ord? Jeg har ogsaa nu i dette Dieblitt raadet til at affskaffe Amtsforvalterne, men tilige til, ifald man endelig vil beholde dem, da at benytte dem, saalange de ere der.

Kirke- og Underviisningsministeren: Det sidste Punct, der blev affhandlet mellem de to ærede Talere, angaaer jo vistnok ikke noget væsentligt Spørgsmaal, da det tilstrækkelig tydeligt er angivet i Lovforslaget, at Universitets- og Communitetsforvalterposterne ville falde bort, idet der jo kun er bestemt